

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Z. „G. p. O.“**, zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem Klatovy, Čs. legií 172/I., proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti**: S. I. N. V., zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a zúčastněné osoby proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2006, č. j. 8 Ca 194/2005 – 56,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2006, č. j. 8 Ca 194/2005 – 56, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 3. 2005, č.j. O-81952, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zrušeným správním rozhodnutím byl ve smyslu ust. § 61 odst. 3 správního řádu [pozn. soudu – v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů] ve spojení s ust. § 59 odst. 2 správního řádu zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) ze dne 3. 7. 2003, č.j. 90237/2002, o zamítnutí návrhu žalobce na výmaz kombinované ochranné známky č. 223589 ve znění „M. R. V.“ ve vlastnictví společnosti S. I. N. V. z rejstříku ochranných známek.

Městský soud v Praze vycházel při posuzování věci z následujícího skutkového stavu:

Dne 19. 4. 2000 zapsal Úřad průmyslového vlastnictví kombinovanou ochrannou známku č. 223589 ve znění „M. R. V.“ do rejstříku ochranných známek pro „v. r. t.“ ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Návrhem ze dne 9. 12. 2002 se žalobce domáhal výmazu napadené ochranné známky, neboť známka obsahuje zeměpisná označení „R. V.“ (r. v.), „I. F. R.“ (dováženo z Ruska), avšak výrobky, které jsou napadenou ochrannou známkou označovány, nemohou mít ruský původ, ani nemohou být z Ruska dováženy, když současný vlastník napadené známky, společnost S. I. N. V., neobdržel od předchozího vlastníka známky, S., M., licenci na užívání této známky a výrobu vodky. Lihoviny označované napadenou známkou tak obsahují zeměpisná označení, která ve vztahu k označované vodce nemají deklarovaný původ. Žalobce se dovolával čl. 23 odst. 2 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví včetně obchodu s padělaným zbožím, která je jednou z dohod tvořících Přílohu 1 k Dohodě WTO (dále jen „Dohoda TRIPS“), podle něhož má být platnost zápisu ochranné známky pro lihoviny, která obsahuje zeměpisná označení, zrušena na žádost dotčené strany ve vztahu k těm lihovinám, které nemají tento původ.

Žalobce se dále dovolával článku 6 quinquies bodu B. odst. 3 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 3. 1883, revidované v Bruselu dne 14. 12. 1900, ve Washingtonu dne 2. 6. 1911, v Haagu dne 6. 11. 1925, v Londýně dne 2. 6. 1934, v Lisabonu dne 31. 10. 1958, ve Stockholmu dne 14. 7. 1967 a v Paříži dne 2. 10. 1979 (dále jen „Pařížská úmluva“), podle kterého mohou být tovární a obchodní známky, o kterých toto ustanovení pojednává, odmítnuty k zápisu nebo zrušeny kromě jiného i v případě, jestliže odporují dobrým mravům nebo veřejnému pořádku, a zejména mohou-li klamat veřejnost.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle českého právního řádu nelze ochrannou známku zrušit z důvodu klamavosti, neboť tato nepatří mezi důvody výmazu ochranné známky podle ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „č. 137/1995 Sb.“). Namítatel pak podle něj žádnými relevantními doklady neprokázal, že je dotčenou stranou, tj. stranou, která má k napadené ochranné známce nebo výrobkům touto známkou označovaným nějaký určitý vztah. Rovněž ani nedoložil, že by předmětnou ochrannou známkou byly označovány výrobky, které nemají touto známkou deklarovaný původ. Co se týká čl. 6 quinquies dobu B. odst. 3 Pařížské úmluvy, žalobce nevysvětlil ani nedoložil, jakým způsobem napadená známka odporuje dobrým mravům nebo veřejnému pořádku. Žádným způsobem také neprokázal, jakým způsobem předmětná známka údajně klame veřejnost, neboť nepředložil žádný důkaz o tom, že jsou touto známkou opatřovány výrobky, které evidentně nepocházejí z deklarované země původu. Namítatel podle správního orgánu zakládá konstrukci o údajné klamavosti předmětné ochranné známky pouze na domněnce, že ji její nynější vlastník používá pro výrobky, které pocházejí a jsou dováženy z jiného místa původu, než je na této známce uvedeno. Tuto konstrukci je dle názoru Úřadu nutno odmítnout jako účelovou a nepodloženou důkazy, a nelze ji tudíž akceptovat jako důvod výmazu.

V řízení o podaném rozkladu se předseda Úřadu zabýval otázkou aktivní legitimize namílatele k zahájení tohoto řízení. Pojem „dotčená strana“ uvedený v čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS je podle jeho názoru nutno vyložit v kontextu se zněním odstavce 1, který zavazuje členy Dohody, tj. členské státy, aby dotčeným stranám zajistili právní prostředky k zabránění užívání zeměpisného označení identifikujícího vína nebo lihoviny, které nepocházejí z místa uvedeného v příslušném zeměpisném označení. V tomto kontextu nepřisvědčil žalobci, že „dotčenou stranou“ je nebo může být kdokoliv, ale může jím být jen ten, kdo je dotčen na svých zájmech. Toto ovšem namítatel nijak neprokázal s výjimkou tvrzení, že jeho zájem

a dotčenost jsou nepochybné a požadavek na průkaz jeho zájmu na věci by tak byl nad rámec Dohody TRIPS.

Žalovaný dále uvážil, že v posuzovaném případě nelze použít speciální ustanovení o účastenství v řízení podle ust. § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., vzhledem ke skutečnosti, že návrh na výmaz nebyl výslovně podán podle tohoto zákona. Ustanovení § 25 odst. 1 téhož zákona opravňuje k podání návrhu na výmaz kohokoliv. Žalovaný proto postupoval podle obecného ustanovení § 14 správního řádu, podle něhož je účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny. Účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. S ohledem na znění citovaného ustanovení správního řádu žalovaný konstatoval, že žalobce není organizací příslušnou rozhodovat o tom, kdo je v Rusku oprávněn ochranné známky používat, není ani vlastníkem ruské analogie české národní známky. Jeho práva jsou tak existencí národní ochranné známky s účinky v České republice dotčena jen v takovém rozsahu, jako jsou dotčena práva všech třetích osob zdržet se užívání takového označení na území České republiky. Na základě výše uvedeného žalovaný dovedl, že aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na výmaz ochranné známky podle mezinárodní smlouvy (čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS) nelze ze správního řádu dovodit.

Žalovaný posuzoval zápisnou způsobilost napadené ochranné známky z hlediska případné klamavosti jejího označení a neshledal rozpor s ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., platného v době jejího zápisu do rejstříku, a tudíž ji nelze prohlásit za neplatnou na základě ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách). Žalovaný rovněž nezjistil důvod pro zrušení ochranné známky podle ust. § 31 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.

Dle žalovaného oba účastníci řízení o výmazu ochranné známky z rejstříku, zahájeného na návrh, nevyužili svého oprávnění navrhnout důkazy k prokázání tvrzení jimi uváděných, tj. nepředložili žádný dostačující důkaz o původu výrobků označovaných příslušnou ochrannou známkou, tudíž namítatel nese procesní odpovědnost za to, že Úřad neměl možnost učinit zjištění, která by svědčila o oprávněnosti jeho návrhu. Vlastník ochranné známky (společnost S. I. N. V.) jako náhradu důkazů předložil pouze čestné prohlášení k osvědčení adresy výrobního závodu (K. na území Ruské federace), v němž je výrobek – v. d. Správním orgánem prvního stupně však bylo zmíněné čestné prohlášení ředitele společnosti S. I. N. V. dle ust. § 38 odst. 8 zákona č. 137/1995 Sb. jako náhrada důkazu v řízení o ochranných známkách vyloučeno.

Žalobce v podané žalobě namítal zejména nesprávnou interpretaci Dohody TRIPS ohledně vymezení okruhu možných subjektů – namítatelů a její následnou aplikaci na daný případ, jakož i porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu žalovaným. Posléze uvedené pochybení spatřoval v tom, že v průběhu správního řízení nebyl seznámen s obsahem čestného prohlášení ředitele společnosti S. I. N. V., předloženého vlastníkem dotčené známky jako důkaz ruského původu vodky jím produkované. O existenci tohoto prohlášení se žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl odmítnutí žaloby dle ust. § 46 odst. 1. písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), z důvodu chybějící aktivní žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Městský soud v Praze odmítl žalobní námitku o výkladu žalovaného správního orgánu Dohody TRIPS v rozporu s obecnými zásadami interpretace mezinárodních smluv upravených v čl. 31 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, neboť Ruská federace nebyla v inkriminované době smluvní stranou Dohody TRIPS a namítaná ustanovení čl. 31 odst. 4 Vídeňské úmluvy o smluvním právu ve vztahu mezi Českou republikou a Ruskou federací tak nejsou aplikovatelná. Zabýval se i otázkou postavení Ruské federace ve vztahu k Dohodě TRIPS ve smyslu čl. 36 odst. 1 Vídeňské úmluvy o smluvním právu a opětovně dospěl k závěru o neaplikovatelnosti Dohody TRIPS na posuzovaný případ. Žalobce se tedy nemůže domáhat práv, které z této Dohody vyplývají, když takováto ochrana náleží pouze subjektům členských států Světové obchodní organizace (WTO), jejíž součástí je i Dohoda TRIPS.

Na základě shora uvedených závěrů Městský soud v Praze stanovil rozsah soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí vymezený žalobcovými námitkami uplatněnými v mezích Pařížské úmluvy, jestliže žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že návrh na výmaz předmětné ochranné známky neopírá o žádné ustanovení zákona č. 137/1995 Sb., platného v době podání tohoto návrhu. Klíčovým považuje slovní prvek „M.“, kdy sám vlastník ochranné známky v předloženém vlastním čestném prohlášení uvedl K. jako továrnu, kde se příslušná v. d. Tato skutečnost ve spojení se sídlem společnosti S. I. N. V. na N. A. zakládají pochybnosti o průkazu spjatosti zeměpisného údaje a vlastníka ochranné známky. Žalovaný dle názoru soudu neprovedl dostatečná skutková zjištění stran splnění podmínek zeměpisného označení ochranné známky, jmenovitě obecné známosti údaje (názvu země, oblasti nebo místa) o původu výrobku, současně své závěry náležitě neodůvodnil. Ačkoliv žalobce ve správním řízení o výmazu napadené ochranné známky z rejstříku neprokázal jiný původ výrobků označovaných příslušnou ochrannou známkou, samotným vlastníkem této ochranné známky předložený důkaz ve formě čestného prohlášení nastoluje domněnku klamavosti zapsané ochranné známky, že by spotřebitel mohl být klamán o původu výrobků. Žalovaný při převodu práv k napadené ochranné známce ze žalobce na současného vlastníka ochranné známky (společnost S. I. N. V.) nedostatečně přešetřil splnění podmínek zeměpisného označení ochranné známky, tj. původ výroků vztahující se k M. Po provedeném přezkumu rozhodnutí žalovaného správního orgánu a řízení jemu předcházející Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadli kasační stížností žalovaný a zúčastněná osoba. Žalovaný podal kasační stížnost z důvodu chybějících podmínek řízení, když žalobce neměl žalobní legitimaci dle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a z důvodu nezákonnosti rozsudku Městského soudu v Praze spočívající v nesprávném posouzení právní otázky výmazu napadené ochranné známky dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Otázka žalobní legitimace žalobce byla vznesena žalovaným již ve vyjádření k podané žalobě, přesto se způsobilostí žalobce být účastníkem soudního řízení soud nezabýval. Dle názoru žalovaného nebyla napadeným správním rozhodnutím založena, změněna, zrušena či závazně určena žádná práva účastníků řízení, ani všech třetích osob, které jsou obecně vázány zápisem ochranné známky do rejstříku. Uvedené správní rozhodnutí tedy nepodléhá přezkumné činnosti soudu. Žalobce pak dle jeho názoru žádný zásah do svých subjektivních práv v žalobě (ani ve správním řízení) netvrdil. Tvrzení soudu ukládající mu obsáhlé povinnosti při zkoumání podmínek zeměpisného označení ochranné známky považuje za nesrozumitelné,

neboť směřuje skutečnosti, které je Úřad povinen zkoumat, jednak při zápisu označení původu výrobků, a jednak při zápisu ochranné známky, tedy takové skutečnosti, které mu tehdy platný zákon o ochranných známkách neukládal. Co se týče převodu ochranné známky z původního vlastníka na nabyvatele, žalovaný poukázal na soukromoprávní povahu takového aktu, jenž Úřad pouze registruje a není oprávněn do smluvního vztahu zasahovat. Napadená ochranná známka nebyla podrobena režimu stanoveném mezinárodní smlouvou, ale pouze a výhradně právem národním (přihlášená jako známka národní podáním přihlášky dne 17. 8. 1993). V této souvislosti vyvozuje žalovaný závěr, že pokud se ochranná známka nedovolávala a ani dovolávat nemohla podmínek zápisné způsobilosti podle mezinárodní smlouvy, nemůže být touto mezinárodní smlouvou ani limitována, resp. posuzována její ochrana. Úřad v souladu s návrhem na výmaz zkoumal toliko, zda lze vyhovět návrhu na výmaz ochranné známky podanému konkrétní právnickou osobou dovolávající se ustanovení dvou mezinárodních smluv. Dospěl shodně se soudem k závěru, že se žalobce ve věci výmazu ochranné známky nemůže dovolávat Dohody TRIPS, ani čl. 6 quinquies bodu B. odst. 3 Pařížské úmluvy, neboť ta se vztahuje pouze na známky, které se v souladu s mezinárodní smlouvou dovolávají pravidla zápisu ochranné známky telle-quelle, což v případě předmětné ochranné známky učiněno nebylo. Úřad návrh zamítnul, neb uvážil, že vyhověti mu nelze, proto vzhledem k jasně vymezenému předmětu správního řízení jsou otázky případného klamavého označení ochranné známky či související skutečnosti ohledně místa původu výrobků vyloučeny z přezkumu takového správního rozhodnutí. Soud tak nezjistil správný skutkový stav, ani na danou věc nepoužil správný právní předpis. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

Zúčastněná osoba napadla rozsudek Městského soudu v Praze rovněž pro jeho nezákonnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakož i pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí, i ve vadách řízení před soudem podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Shodně se žalovaným nesouhlasí s tím, že napadená ochranná známka byla do rejstříku zapsána v rozporu s čl. 6 quinquies bodu B. odst. 3 Pařížské úmluvy, neboť tento článek nelze v projednávané věci vůbec použít, když upravuje situaci odlišnou od skutkového stavu projednávané věci. Napadená ochranná známka byla přihlášena v České republice jako známka národní, přičemž se přihlašovatel nedovolával práva přednosti starší ochranné známky zapsané v jiné unijní zemi pařížské úmluvy, ani nepožadoval zápis známky podle ustanovení jejího čl. 6 quinquies. Rovněž dle jeho názoru neměl žalovaný důvod zkoumat, zda v ochranné známce obsažený název země, oblasti nebo místa, je obecně známý jako údaj o původu výrobků, za situace, kdy v průběhu řízení před žalovaným byl zjištěn nedostatek aktivní legitimace k podání návrhu podle výše citovaných mezinárodních smluv. V projednávané věci nepřichází v úvahu ani klamání veřejnosti o zeměpisném původu výrobků ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. vzhledem k tomu, že napadená ochranná známka obsahující slova „R. V.“ chrání v. r. původu. Úřad má povinnost zkoumat v daném případě zápisnou způsobilost tohoto označení jako takového, nikoliv okolnosti užívání tohoto označení. Užíváním této ochranné známky pro ty výrobky, které tato ochranná známka chrání, tak z povahy věci nemůže docházet ke klamání veřejnosti. Nesprávné posouzení právní otázky soudem se dle zúčastněné osoby týkalo aktivní legitimace žalobce k podání návrhu na výmaz napadené ochranné známky podle ustanovení čl. 6 quinquies Pařížské úmluvy a v rozporu se zjištěným skutkovým stavem bylo citované ustanovení na projednávaný případ soudem aplikováno. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pak shledává v neodůvodněnosti výtky žalovanému, že se nezabýval otázkou klamavosti napadené ochranné známky ve vztahu k jejímu užívání jejím majitelem. Nezákonnost i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

soudu spatřuje zúčastněná osoba dále v překročení jeho pravomoci stanovené soudním řádem správním, jestliže přezkoumával v rámci napadeného správního rozhodnutí o návrhu na výmaz zároveň i rozhodnutí žalovaného o povolení zápisu napadené ochranné známky do rejstříku, resp. rozhodnutí o zápisu změny majitele této ochranné známky. Také zúčastněná osoba proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 25. 8. 2006 navrhl obě stížnosti zamítnout. Trvá na klamavosti předmětné ochranné známky a na tom, aby se žalovaný touto otázkou dále zabýval. Pokud jde o doložku *telle-quelle*, ta chrání toho, kdo má v zemi původu zapsanou ochrannou známku, která splňuje všechny náležitosti tamní právní úpravy včetně toho, že není klamavá a chce tuto známku rozšířit i do další unijní země, kde by splňovala některé požadavky národního zákonodárství. Takovýto majitel známky má právo využít dobrodiní doložky *telle-quelle* a na základě zmíněné právní úpravy docílí zápisu v jiné unijní zemi.

Po konstatování přípustnosti podaných kasačních stížností podle § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné. Stěžovatelé předně napadají rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost, resp. pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud považuje skutkový stav, tak jak byl popsán Městským soudem v Praze, za dostatečně zjištěný, a proto z něj vycházel sám i v řízení o kasační stížnosti.

O stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je závažnou vadou, kterou se musí Nejvyšší správní soud zabývat i v případě, že to stěžovatel výslovně nenamítal – jde o vadu, k níž je soud podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93; všechny dostupné z www.nssoud.cz) platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nedostatek důvodů, a to zejména, jedná-li se o právní argumentaci takového charakteru, že je na ní postaven základ žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze uvede, že tato argumentace je nesprávná, avšak blíže a podrobněji neuvede, v čem nesprávnost žalobní argumentace spočívá (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal oprávněnou námitku žalovaného i zúčastněné osoby, podle níž se soud opomněl vypořádat s otázkou aktivní

legitimace žalobce k podání správní žaloby. Jedná se o podmínku řízení, kterou je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti předtím, než přistoupí k věcnému posouzení žaloby. Žalovaný její nedostatek namítal ve svém vyjádření k žalobě a se zřetelem na obsah napadeného správního rozhodnutí není její posouzení zdaleka jednoznačné. Jelikož se Městský soud v Praze s touto otázkou dostatečně nevypořádal, zatížil své rozhodnutí jinou vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*in fine*).

Nutno také přisvědčit námitce obou stěžovatelů, že Městský soud v Praze vycházel při odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné i ze skutečnosti, jež s projednávaným případem žádným způsobem nesouvisí. V posuzované věci byl předmětem správního řízení návrh žalobce na výmaz kombinované ochranné známky č. 223589 ve znění „M. R. V.“ ve vlastnictví společnosti S. I. N. V. z rejstříku ochranných známek, nikoli zápis změny majitele této známky, o němž bylo vedeno správní řízení v roce 2000. Námitku vybočení soudu z mezí přezkumu vytyčených žalobními body posoudil Nejvyšší správní soud rovněž za důvodnou, neboť tyto žalobní body směřovaly proti jiným skutečnostem, zejména týkajícím se aplikace výše zmíněných mezinárodních smluv na daný případ. Tím, že Městský soud v Praze opřel dílčí rozhodovací důvody o skutečnosti, ve vztahu k projednávané věci irelevantní, založil nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Neboť Nejvyšší správní soud konstatoval v daném případě naplnění stížního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V následujícím řízení je soud povinen vypořádat se především s otázkou aktivní legitimace žalobce k podání žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu. Odpověď na ni předpokládá předchozí posouzení otázky způsobilosti žalobce k podání návrhu na výmaz ochranné známky z rejstříku. I přes opačný právní závěr žalovaného, však není o této otázce dle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě pochyb. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvážil, že aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz podle ustanovení Dohody TRIPS žalobce není. Dále konstatoval, že nemohl pro posouzení otázky účastenství použít ust. § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., neboť návrh nebyl podán podle ust. § 25 tohoto zákona (resp. navrhovatel uvedl, že „*daný případ nespadá do vymezených důvodů výmazu podle ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb.*“). Proto žalovaný vycházel z obecné úpravy účastenství ve správním řádu, kde však citoval (a rozhodoval) pouze podle jeho ust. § 14 odst. 1. Dle názoru Nejvyššího správního soudu nepostupoval předseda Úřadu správně.

V první řadě je Nejvyšší správní soud toho názoru, že správní orgán měl posoudit podaný návrh podle jeho obsahu a skutkových tvrzení v podání obsažených bez ohledu na to, jak své podání právně sám kvalifikoval. Dospěl-li žalovaný k závěru, že žalobce není aktivně legitimován podle čl. 23 Dohody TRIPS, měl návrh žalobce projednat podle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., tj. jako návrh třetí osoby, k jehož podání je oprávněn každý. Podle obsahu uplatněných námitek měla být posléze daná věc posouzena z hlediska ust. § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 137/1995 Sb., podle něhož je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení přihlašované pro vína či lihoviny, které obsahuje zeměpisný údaj, aniž by víno či lihovina měly takovýto zeměpisný původ (ustanovení bylo do zákona č. 137/1995 Sb. doplněno právě za účelem splnění závazku vyplývajícího pro ČR z Dohody TRIPS). Pro účastenství žalobce ve správním řízení podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu tedy nebyly v daném případě splněny zákonné podmínky, aktivní legitimace žalobce k podání návrhu

na výmaz ochranné známky podle speciální úpravy v zákoně č. 137/1995 Sb. je však nesporná.

Na základě těchto úvah pak dle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Uplatnitelné námitky se však omezují toliko na jeho procesní práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67, publikovaný pod č. 379/2004 Sb. NSS), případně práva přiznaná oním zvláštním zákonem.

V dalším řízení je Městský soud v Praze v souladu s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

